

ساکنان تنها خیابان محله عسکریه از مشکلات جزیره شان می گویند

«احسان» در انتظار نیکی

فرهنگی تبدیلی می کنیم اما معلوم نیست مال کیست،
دو زمین ورزشی نیز در کنار کال بافنس محصور شده است. زمین ها در اختیار مسجد است و تیم های محلی در آن بازی می کنند. قسمتی از بلوک های سیمانی چیده شده دور زمین را برده اند و یکی از اهالی، این کار را به معنادهایی نسبت می دهد که برای استعمال مواد به داخل کال می روند.

برنامه های توسعه ای شهرک به این دیوارها گره خورده است؛ دیوارهایی با رنگ سبز و گل های رنگارنگ که نه تنها شادابی به ساکنان نمی بخشد که امید به داشتن فضای سبز را نیز از شهرک نشینان گرفته اند. این گل ها که نقش بوستان را بازی می کنند، از سمت چپ تا کال، امتداد می یابند.

این زمین مال کیست؟

در کوچه منتهی به کال، زمینی است که اهالی اظهار می کنند از حدود ۳۰ سال پیش به همین شکل رها شده است؛ زمینی که کسی نمی داند صاحبش کیست.
محمد علی سرحدی، عضو شورای اجتماعی محله، می گوید: «برای این زمین، یک ماه اعلامیه زدیم تا صاحبش پیدا او از این وضعیت خارج شود ولی این زمین همچنان بی صاحب و بدون استفاده مانده است.»
نیک خواه، دیگر ساکن عسکریه، می گوید: «اگر این زمین را واگذار کنند، به یک مرکز

سبیده نعیمه زنبی - در یک روز دی ماهی، مقصدمان محله عسکریه است. اینجا در گذشته، شهرک خوانده می شد اما حالا اهالی آن را جزیره ای گیر افتاده در میان تعمیرگاه اتوبوس رانی، فرودگاه و شرکت نفت می دانند که هیچ خروجی ای جز میدان سلام و بولوار صابر ندارد. این بار نوبت اهالی این محله است که حرف های درد دل مانده شان از نداشتن ها و کمبودها را بگویند.

بن بست فرودگاه

بازدید از محله عسکریه از تنها خیابان آن آغاز می شود. اینجا شهرکی است که ساکنانش از وضعیت پیاده روهای پررفت و آمد و جدول گذاری ها و تنها خیابانش گله مند هستند. خیابان احسان از دور به نظر بن بست می رسد. دیوارهای پیش ساخته ای که مرز بین شهرک عسکریه و فرودگاه شده اند، انتهای زمین های فرودگاه در این قسمت را مشخص کرده اند. سرنوشت بسیاری از

سرنوشت بسیاری از برنامه های توسعه ای شهرک به این دیوارها گره خورده است؛ دیوارهایی با رنگ سبز و گل های رنگارنگ که شادابی به ساکنان نمی بخشد

مشکلات حمل و نقل در محله عسکریه

۴ اتوبوس بدون یک میدان

برای محله ای کوچک که در حصار دیوارها گیر افتاده است و در نتیجه ساکنانش به قطار شهری دسترسی ندارند، اتوبوس های خط ۷۸ نعمتی است که آن ها را از این بن بست رهایی کند اما تنها وسیله مردم برای استفاده از ناوگان حمل و نقل عمومی، چهار دستگاه اتوبوس است که اهالی از معطلی زیاد در ایستگاه های آن گله مندند.
بشیری، مدیر دبیرستان دخترانه، اظهار می کند: «بیشتر همکاران ما با اتوبوس تردد می کنند، اما همکار من باید حدود ۲۰ دقیقه بایستد تا خط ۷۸ بیاید.»

نیک خواه که از ساکنان قدیمی شهرک است، نیز می گوید: «من در سازمان اتوبوس رانی کار می کردم. اینجا شش دستگاه اتوبوس داشت که هر ۱۰ دقیقه می آمد. حالا دو دستگاه کم کرده اند. چهار دستگاه اتوبوس دارد که حدود یک ربع تا ۲۰ دقیقه طول می کشد تا هر کدامش بیاید.»

ملازم پور، یکی دیگر از اهالی محل، ما را به انتهای خیابان احسان می برد. اینجا جایی است که اتوبوس ها و ماشین ها باید دور بزنند، فقط کافی است چند دقیقه بایستی و دور زدن اتوبوسی را که به انتهای خطر رسیده است، تماشا کنی تا بفهمی چه چیزی باعث شده است که اهالی این قدر در برابر این مسئله حساسیت داشته باشند.
اتوبوس زرد رنگ به سختی خودش را در کوچه انتهای احسان عقب می کشد تا بتواند دور بزند. ملازم پور می گوید: «صبح ها یا شب ها که ماشین های سنگین و سبک در این راسته می ایستند، مشکل پیچیده تر می شود.»

به گفته اهالی، بیشتر مواقع ماشین ها اینجا توقف می کنند و دور زدن وسایل نقلیه سنگین به ویژه اتوبوس ها مشکل است. هنوز چند دقیقه ای از صحبت اهالی نگذشته است که اتوبوسی که مسافر دارد، گوشه ای می ایستد و راننده با سرعت خودش را به جمعیت می رساند. او هم درخواستی جز آنچه مردم بیان کرده اند، ندارد. راننده اتوبوس می گوید: «فکری به حال این دور زدن ما بردارید. اگر بشود یک میدان یا دور برگردان در انتهای خیابان احسان احداث شود، مشکل خیلی از اهالی شهرک حل می شود؛ چون همیشه اینجا کامیون و ماشین پارک می کنند و نمی شود دور بزنیم.»

شاید اگر فرودگاه و شهرداری با هم تعامل کنند و دسترسی به قطار شهری برای اهالی شهرک ممکن شود، مسئله اتوبوس ها این قدر برای مردم جدی نباشد ولی در حال حاضر کم بودن تعداد اتوبوس ها و مصائب راننده ها برای اهالی شهرک مهم است. آن ها امیدوارند که برای بهبود در خدمات دهی تنها وسیله حمل و نقل عمومی شان که آن ها را با شهر مرتبط می سازد، کاری انجام شود.

شهردار منطقه ۷ در این مورد اظهار می کند: «افزایش خط ۷۸ را پیگیری می کنیم.» او در مورد احداث میدان یا دور برگردانی در انتهای شهرک که نیازمند هماهنگی با فرودگاه است تا فضای لازم را در اختیار شهرک قرار بدهد، نیز می گوید: «باید طرحی بنویسیم و به سازمان ترافیک بدهیم و هماهنگی های لازم با فرودگاه نیز انجام بشود.» اهالی شهرک به صحبت های شهردار امیدوار می شوند تا روزی برسد که برای رفت و آمدشان حق انتخاب داشته باشند.

پیروبی توجهی مسئولان سابق به درخواست شهروندان برای اداره کتابخانه تعطیل شده را شد

شهردار منطقه ۷ پاسخ داد

شعار می دهیم و عمل نمی کنیم

سرما به گذار برای منطقه می گوید: «امیدواریم که منابع مالی به شهر تزریق شود. ما هم باید اقداماتی انجام بدهیم. سرما به گذارانی را که رغبت دارند در منطقه ۷ سرما به گذاری کنند، باید جذب و آن ها را ترغیب به محرومیت زدایی کنیم تا علاوه بر اینکه پروژه خودشان را راه می اندازند، نیم نگاهی هم به رشد و توسعه منطقه داشته باشند.»

رسیدگی به فضای سبز منطقه

او همچنین برای رسیدگی به فضای سبز منطقه که اهالی از آن گله مند بودند،

«توقعات مردم برحق است. مشکلاتی که در مورد پیاده روستازی، جداول، مسیر، تردد ماشین و فضای سبز دارند، همه درست است ولی اینکه بخواهند کارهایی را که در ۳۰ سال گذشته انجام نشده است، در همین چهار سال به انجام برسد، ناممکن است. حجم کار زیاد است و شهرداری، حدود ۶ هزار و ۸۰۰ میلیارد تومان بدهی دارد و وضعیت خوبی ندارد. شهرداری هر چه درآمد دارد، باید بدهد بدهی های دوره های قبل را تسویه کند.»

جذب سرما به گذار برای منطقه

باوندی همچنین در مورد جذب

یکشنبه روزی است که اهالی عسکریه چشم انتظار حضور شهردار منطقه در محله شان هستند. در این روز کوروش باوندی، شهردار منطقه ۷، به همراه معاونانش از این محله بازدید می کنند تا از نزدیک با مشکلات شهروندان آشنا شوند.

مشارکت مردم

شهردار منطقه ۷ با اشاره به اهمیت مشارکت مردم در حل معضلات و مشکلات هر منطقه می گوید: «ما برنامه داریم همه کارها را با کمک مردم انجام بدهیم.»
او در جمع معتمدان محله عسکریه می گوید: